

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A lakáshivatal elnöke a sajtó támadásairól*

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.

(Hely)

1920 XI / 12

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

333.329 81920

A Lakáshivatal elnöke a sajtó támadásairól

Ott a hiba, hogy a vagonlakók válogatnak — Nem igaz, hogy a Lakáshivatalban pénzért mindent elintéznek — „A lakásügyek teljhatalmu fejedelme“ nem közelíthető meg

A vagonlakók ügyével kapcsolatosan mostanában sok támadás érte a Lakáshivatalt, amiben — bár a legnagyobb objektivitással — az „Uj Nemzedék“ járt elől. Az egyéneket nem bántotta, csak a rendszert bírálta és legkivált az „Elnöki Tanács“ eltörlését sürgette, mivel ennek működése egyáltalában nem felel meg a modern judikatúra szellemének. A modern perrendtartás ugyanis megköveteli a tárgyalások nyilvánosságát és a kontradiktórus eljárást, hogy a törvénykezés ellenőrizhető legyen és hogy a bíróság ne a felek meghallgatása (s így legtöbb esetben az ügy helyes ismerete) nélkül döntsön a felek vitális érdekeiről. Már pedig a Lakáshivatal „Elnöki Tanácsa“ a nyilvánosságtól kinaifallal elzárt szobában ítélt eleve és holtak fölött, úgy, hogy a lakástulajdonosok csakis akkor értesültek hajléktalanná tételükről, amikor az általuk birt. és lakott lakásba „behelyezett“ új bérlő már a kilakoltató végzéssel — sőt gyakran már a kieszközölt karhatalommal — tört be hozzájuk, hogy kitegye őket a lakásukból.

Ez a zárt ajtók mögött folyó titokzatos törvénykezés, mely a legtöbb esetben úgy szerzett lakást a vagonlakóknak és más hajléktalanoknak is, hogy egyszerűen kilökte lakásukból az ott lakó bérlőket, a sok fölháborító eset révén lassanként olyan gyanus lett, hogy a nemzetgyűlésben már egyenesen korrupcióval is meggyanusították az „Elnöki Tanácsot“. Elnevezték „lakásbörzének“ és konkrét esetekre hivatkozva, nyíltan hangoztaták, hogy pénzért mindenki kaphat lakást. Az „Uj Nemzedék“ ilyen vádakát sohase emelt a Lakáshivatal ellen és éppen ezért elküldötte tudósítóját Térfy Dezső dr. táblabíróhoz, a Lakáshivatal távozó elnökéhez, hogy mi a véleménye ezekről a burkolt vádakról és célzatos gyanúsításokról.

Térfy Dezső dr. mindenekelőtt kijelentette, hogy augusztus 1-je óta, amióta az „Elnöki Tanács“ intézi a lakáskiutalásokat, a lakások 90 százalékát vagonlakóknak és hajléktalanoknak adták. (Azt volna érdekes tudni, hogy e 90 százalékból mennyi volt az igazi vagonlakó és mennyi a „hajléktalan“ zsidó? Szerk.), de a hiba ott van, hogy a vagonlakók válogatnak és nagy részük apró, kényelmi okokból nem akar beköltözni a részére kiutalt lakásba. (Mi is tudunk például egy állítólagos vagonlakó századosról, aki nem fogadta el a neki kiutalt kétszobás lakást és erre az „Elnöki Tanács“ egyszerűen kidobta egy másik négyszobás lakásból az albérlőt és ezt a lakást odaadta a válogató katonának. Szerk.)

— A bennünket ért mértatlan támadásokra azt felelem, — folytatta Térfy Dezső dr. — hogy mi bírók vagyunk, akik a törvényekre és ezekből folyó rendelkezésekre esküzt tettünk. Nekünk tehát nem áll rendelkezésünkre az egyéni rekvirálásoknak olyan módszere, mellyel a felelőtlen tömegek dolgoznak. (Ez a vágás az Ébredő Magyaroknak szól. Szerk.) Egyik képviselő azzal vádolt meg, hogy a Lakáshivatalban pénzért mindent el lehet intézni. Az én családom asztalára hetenként egyszer kerül egy félkiló hús és évek óta kifordított ruhában járok. Cipőm talpa is lyukas és esős időben alig merek az utcára menni. Ime, ilyen a lakásügyek teljhatalmu fejedelme (Ugyan már miért fejedelm?... Szerk.), aki dusslakodhatna a vagyonban, ha a támadások szerint tényleg annyira megközelíthető volna. Tudom, ha mi kivonulunk innen, összeomlik az egész Lakáshivatal és 24 óra alatt anarchia tör ki a lakásügyek körül...

Ez az önérzetes tiltakozás egészen hamis vágyra tereli az ügyet. Nem a bírói esküről van szó itten, hanem arról, hogy a Lakáshivatal elnöke

olyan rendeleteket bocsájtott ki, amelyeknek végrehajtása tág teret nyitott az önkénykedésnek. Ennek a hivatalnak az élére olyan ember való, aki a fejével érez és a szívével gondolkodik, nem pedig az önalkotta drákói rendeletekhez szigorúan ragaszkodó bürokrata, aki az akták halmozását nem látja az élet nyomorúságait. Mert micsoda „közjóléti intézmény“ az, amely elveszi az egyik ember otthonát, hogy odaadja hajlékul egy másiknak? Födél alá juttatja az egyiket és kilöki az utcára a másikat! Hogy ezt nem pénzért teszi, az nem változtat az egyéni sérelem lényegén. Akit agyonbőnek, annak igazán mindegy, hogy miért ölték meg. A szomorú az, hogy meghalt. Ami pedig az „anarchiát“ illeti, hát az már régen megvan a Lakáshivatalban és szinte lehetetlen, hogy 24 óra alatt meg ne szűnjék, ha Térfy Dezső dr. kivonul a Markó-utcából és vele együtt összeomlik az „Elnöki Tanács“ is, mely az ő legsajátabb, egyéni kigondolása. Mert ez a középkori, sötétben dolgozó, senkinek semmiért nem felelős, titokzatos intézmény volt minden önkénykedésnek és részvétlen rekvirálásnak a kutfeje! Ennek a helyébe tehát vissza kell állítani a panaszbírószéket, amelynek első kötelessége az kell, hogy legyen, hogy revideálja az „Elnöki Tanács“ igazságtalan végzéseit.